

NOVELL

Dubbelliv

Roy Panen

Noveller

Från:

Vill va me dej : Längtan

- 1 Självmordsförsök 1-7 39 s.
- 2 Avslöjad bög 8-14 47 s.
- 3 Vuxenmobbing 15-24 40 s.
- 4 Urspärning 25-28 24 s.
- 5 Missflyt 31-37, 39-42 53 s.
- 6 Dubbelliv 29-30, 38, 44-50 40 s.
- 7 Våldtäktsförsök 51-55, 60-64, 73-77,
86-89, 91 77 s.
- 8 Heterokärlek 56-59, 65-72, 78-85, 90,
119-123 96 s.
- 9 Barnmobbing 92-118, 140-145 134 s.
- 10 Bögar möts 43, 124-139 59 s.
- 11 Komma ut 146-149, 156-160 56 s.
- 12 Fostraren 150-155, 161-170 74 s.
- 13 Bögkärlek 171-188 82 s.

Information

Noveller

Vill va me dej : Längtan, har gjorts om till tretton noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som någorlunda följer originalbokens linje av innehåll.

Med hjälp av dessa tretton noveller kan läsaren få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

Vill va me dej

Längtan

Roy Panen

Roy Panen
Bokförlag

ROY PANEN -
NOVELLER
LÄNGTAN
DUBBELLIV

Information

NOVELLER LÄNGTAN Dubbelliv (6) 2022

Hämtad från: Vill va me dej : Längtan (1)

© Roy Panen 2015

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Sol bakom moln, Roy Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89769-18-2

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

Hej!

Kanske är du en av dem som föredrar kortare berättelser, noveller.

Min romanserie Vill va me dej, är en serie på sju böcker, men som innehåller ett antal kortare och avslutande berättelser. Kanske kan dessa vara ett alternativ för val av läsning, och att du senare vill ge dig på att läsa hela serien i sin fulla längd.

Genom serien får du läsa om massor av händelser, som har en koppling till varandra och med det hänger ihop, med flera röda trådar: kärlek, homosexualitet, synskada, gudstro, och en vilja av stål.

Men serien handlar också om självmordsförsök, självskadebeteende, mord, misshandel, våldtäkt, våldtäktsförsök, mobbning, rasism, homofobi, och mycket mer.

Och hela berättelsen får ett stort och pampigt avslut i bok sju.

Denna novell Dubbelliv handlar om Kim och hans tidigare pojkvän Johan. Johan vill inte acceptera att Kim har lämnat honom, för att hålla sig helt till Camilla. Och Johan gör allt för

att få Kim att stanna kvar.

Baksidestext

Kim har stora problem med att han tycker om både tjejer och killar.

Och efter att han träffar Camilla får hon också bli ett slags skydd för honom med att inte bli avslöjad för sin dragning till killar. Och nu är det bara Camilla som gäller.

Han gör allt för att gömma undan och stänga inne sina känslor för killar. Han försöker också göra sig av med sina få bögsaker, som foton, böcker och videor. Men det går inte så bra.

Han gör upp med sitt förflutna, säger upp bekantskapen med sin tidigare pojkvän. Fast denne har svårt att förstå. Han vill inte acceptera och försöker övertala Kim att våga leva ut sin homosida.

Fast Kim har bestämt sig för att hålla fast vid Camilla. Hon har alltid ställt upp för honom. Och hon är vacker och gör honom lycklig.

MÖTE MED X- POJKVÄN

29 ENNÄS X-
POJKVÄN

Kim, hemma

Under flera dagar går Kim omkring och bara njuter: Han jobbar på bageriet, tar en sväng då och då ut på stan för att gå i affärer eller träffa någon kompis, sköter om hemmet och fixar med göromål ute i trädgården. Vad han än tar sig för känns det bra och han njuter verkligen av livet. Och att han fortsättningsvis får vara ett med Camilla toppar allt.

Han bestämmer sig för en sak, innan det blir fredag och Camilla och han ska ses igen. Han vill göra upp med Johan och få honom att förstå och acceptera att de inte ska träffas mer.

Och dagarna går utan att han gör något. Skjuter det hela tiden framför sig. Men nu måste han göra slag i sak och lägga tillräta vissa saker i sitt liv, som det här med Johan.

För i morgon, efter att han ska ut med Per och hans pappa för att sjösätta båten, ska Camilla och han ses igen. Fast sjösättningen blir inte förrän på eftermiddagen, kvällen någon gång och efter att Pers pappa kommer hem från sitt jobb.

Kim är mycket lättad över att ha lyckats vända Camilla från alla anklagelser. Nu känner han sig rentvådd och på något vis en fri människa igen. Åtminstone känner han sig någotsånär hel.

Men när det gäller Camilla och killar, som Johan, råder en viss förvirring som fortfarande snurrar i huvudet.

Samtidigt som han inte vet vare sig in eller ut, förstår han ändå att han inte längre har två vägar att välja på. Nu finns bara en väg att gå. Den är att hålla sig till Camilla och med det vara en rakt igenom heterokille. Men hur det ska gå till vet han inte. Det måste bara gå och han får ta och lägga band på sig.

Nu finns egentligen bara ett problem kvar.

Han måste få bort Johan ur sitt liv. Honom som han träffat via en annons i herrtidningen. De har känt varandra under två års tid.

Johan bor i ett litet hyreshusområde i Skultorp, en liten by strax utanför Skövde.

Men hur ska han göra sig av med honom på ett schyst sätt? Johan kommer aldrig att acceptera hans sätt att vilja lämna honom. Fast egentligen lämnar han honom redan innan han träffar Camilla. Johan accepterar bara inte att bli lämnad, att det är slut mellan dem. Åtminstone känner Kim det så. Och vara kompis med honom, samtidigt som han nu ska vara hetero, är inte ens genomförbart. Johan kommer ta varje tillfälle i akt att få honom att trilla dit igen och bli avslöjad för sin dragning till killar.

Om den här stormen med Camilla av någon anledning blåser upp igen, kommer den aldrig att gå att klara upp, som i dag. Han har bara haft en sådan tur som lyckats få henne att vända om – och vilja tro på honom. Trots detta är hon ingen idiot som går på hans lögn, bara så där ... Han har helt enkelt fått en ny chans.

Under flera dagar har han funderat på hur han ska göra helt och hållet slut med Johan, få

honom att fatta och acceptera att de inte ska ses mer. Fast det blir ingen lätt sak, för Johan är envis och bestämd av sig. Men på något vis ska han nog få honom att på ett lugnt sätt lämna honom.

Han sätter sig i en fåtölj och lyfter upp telefonen i famnen, slår Johans siffror utom den sista, tvekar och lägger på luren.

Det går en minut innan han gör om försöket, men även nu fixar han inte slå sista siffran.

Samma sak sker i ännu ett försök – han bryter före signalerna.

Och samma sker i ytterligare ett försök. Han vågar inte släppa fram sista signalen.

Tänker: Vad är han rädd för? Vad är det som känns så jobbigt med att ringa honom?

Telefonsamtal med Johan

Efter ännu några minuter och ett par långa, djupa harklanden, samlar han mod till sig, laddar om och tränar in repliken och exakt vad han ska säga.

Så till sist slår han även den sista siffran.

Och Johan svarar på tredje signalen.

–Du, Johan. Bli inte arg eller ledsen nu, men ja ringer för att tala om att vi inte kan träffas mer. Du måste helt enkelt hitta en annan kille ... kompis ...

Kim biter tag i läppen och fäster blicken på glasskålen som står på soffbordet. Han stirrar så hårt och koncentrerat att den nog snart kommer explodera.

Johan blir både upprörd och ledsen, och kräver en förklaring.

–Men fattar du inte? säger Kim och fäktar

oroligt med armen, som en dirigentpinne som för att hjälpa honom att inte komma av sig, och vrider samtidigt på kroppen – en hit, en dit – som om hela han vore en stor metronom. De är helt kört nu. Hon har kommit på mej. Ja fixar inte att ha stämpeln bög på mej. Hela stan kommer att skrika bögjävel till mej. Ja vill också be dej att få tillbaka min dörrnyckel som ja låna ut till dej förut en gång.

Han känner sig mycket pressad och trängd i ett hörn. Läpparna blir torra och känns som de börjar skrynkla sig, som efter tre dagars ökenvandring utan en droppe vatten. Och när han pratar liksom fastnar de i varandra.

Johan går på hårdare och vill visa vägen för honom. Rösten blir starkare och liknar alltmer en predikan. Han försöker övertala honom att ta reson.

–Men bara för att du är öppet bög på stan kan du inte begära att ja ska våga desamma. Dessutom fixar ju ja att knulla en tjej.

Johan lägger in en högre växel och går på med hopp om att Kim ska förstå och ta sitt förnuft till fånga.

–Men Kim! De fattar du väl att du inte kan gå hela livet å gömma dej bakom en brud. Då

lever du ju ett föbannat konstruerat liv, i en lögn, ett liv som bygger på va andra anser är normalt. Men va fan är normalt i da? Fasen, att va bög är ju en livsstil, ett levnadssätt. De är inte bara en handling av va man gör utan också va man är. De klarar ingen ta ifrån en å på ett mänskligt sätt.

–Snälla Johan. Ja orkar inte mer nu. Ja vill att du lämnar mej i fre bara. Va ...? Möta dej inne på Commercehuset om en timme. Varför de? Nä, ja tror inte de. De är förresten ingen idé. Ja är ju inte bög längre. Från å me nu är de bara Camilla som gäller – ja, definitivt bara tjejer som gäller.

Kim börjar bli trött, både psykiskt och fysiskt. Det känns som han behöver lägga sig ner för att vila. Känner illamåendet, och hur svetten tränger fram på bröstet, ryggen, armhålorna. En ångestattack är på väg och slår i honom. Och han får dåligt samvete för hur tråkigt han möter upp Johan.

–Snälla Kim. Vi kan väl träffas en stund å prata, bara lite, mellan fyra ögon.

Johan lugnar sig. Fast han låter nedstämd. Mycket nedstämd. Gråten hänger i ögonvrån. När Kim hör att han snart tar till lipen, klarar

han inte möta det och blir svag.

–Ja, ja, bara en kort stund då. Vi ses nedanför rulltrapporna inne på Commercehuset om en timme. Å du, ta me dej min nyckel.

Han drar en lång suck när han lagt på luren.

–Gud, va gör ja för fel? frågar han sig.

TOTALT

TUMULT

38 Jobbigt möte

Kim, centrum

Kim cyklar med full fräs från Norrmalm, där han bor, och in mot centrum för att träffa Johan en sista gång. Han parkerar cykeln strax utanför ett snabbmatställe och kliver in i Commercehuset. Ställer sig vid rulltrappan och väntar.

Men ingen Johan kommer.

Efter en kvart tröttnar han på att vänta och går ut till sin cykel igen. Bitterheten slår bakut över att Johan inte kan hålla deras avtalade tid. Han svär surt och tänker: Den jäveln får allt klara sig själv nu, utan honom. Behöver han snacka med någon får han i fortsättningen gå till någon annan.

Kim fortsätter i tankarna planera för sitt nya liv, ett liv som hetero och med bara Camilla i

sängen.

HEMLIG LÅDA

44 Skokartong

Kim, hemma

Han går till hallen. Öppnar en av klädgarde-
roberna och plockar ner en skokartong från
översta hyllan, gömd bakom en hög med
stickade vintertröjor. Det är hans så kallade
hemliga låda, som i själva verket är en böglåda.
Hela hans så kallade homoliv har han stängt in
i denna lilla låda. Och den får absolut inte hittas
eller avslöjas för någon utom hans kontroll. Det
blir förödande om någon som Camilla får tag på
den. Men han räknar kallt med att hon inte ska
få för sig att riva och rota längst in på översta
hyllan i hans garderob.

Därefter går han till köket igen. Han ställer
lådan på bordet och plockar ut hela innehållet.

Där finns kärleksbrev från Johan och foton
på honom, tagna av Kim. På en del är han mera
avklädd, och från alla möjliga vinklar.

I lådan finns också böcker och tidningar. En

bok innehåller erotiska noveller med killar. En annan är i romanform och handlar om en kille som har enorma problem med att finna sin identitet. Ett tag är han med en tjej. Och senare, när det strular, är han med en kille i stället.

Kim har inga problem med att känna igen sig i boken – vilket också skrämmer honom en del. Hans liv får inte sluta som i boken: Tjejen och killen strular fram och tillbaka och en dag kommer hon på honom i sängen tillsammans med en annan kille. Han gör flera desperata försök att få det bra med henne igen – men förgäves.

Ungefär samma sak händer Kim, fast tvärtom. Han är ihop med Johan, men när det strular efter att de varit ihop under ett år, gör de slut, och kort därefter träffar han Camilla.

Fast riktigt slut med Johan blir det inte. Johan och han träffas ibland i smyg, men bara som vänner, vilket Johan hela tiden har svårt att acceptera. Med det vill och försöker han flytta på gränserna. Han vill vara med Kim som då när de som bäst var tillsammans.

För ett år sedan, när han träffar Camilla, hamnar han i blåsväder och söker skydd och tröst hos henne. Stormen handlar om att det

börjar gå rykten på stan om att han är ihop med en kille, fast att det då är efter att det tagit slut mellan Johan och honom.

Han känner att han får en stämpel i pannan och känslan blir påtaglig att många av hans tidigare vänner nu ser ner på honom. Men detta är inget de gör rakryggat och som de kan stå för, utan det tisslas och tasslas och sker i hemlighet bakom hans rygg.

Flera av hans vänner slutar han att träffa. Och han tänker, tröstar sig med, att de inte är några riktiga vänner ändå.

Skitsnack eller inte – men fega är de jävlarna.

En del tar också avstånd från honom, och på ryktesvägen kan han höra att de känner sig äcklade av honom.

Det är sådana kränkningar, som han inte orkar med. Och han väljer att gå ”den enklare vägen” för att undvika mer av den varan. Med hjälp av att skydda sig bakom Camilla kan han hindra att kränkningarna fortsätter.

Boken slutar med att killen väljer att fortsätta tillsammans med killen. De säljer allt de äger och drar till ett annat land, där folk har en mer liberal syn på homosexuella. Och där lever de

lyckliga tillsammans.

Men ännu har Kim inga planer på att sticka någonstans, och absolut inte med Johan. Det finns inte på kartan.

I lådan finns också tidningar som innehåller utvikinngskillar som poserar lättklädda som nakna och på alla tänkbara platser med miljöer runt om i världen.

Även två erotiska videofilmer finns, med män som har sex med män.

Och längst ner ligger ett par handklovar som är Johans. Han har med sig dem till Kim en gång för ett bra tag sedan, och då han vill att de ska leka tjuv och polis.

Kim tycker det finns en symbolik med handklovarna. De är som med lögnen, där det finns en möjlighet att känna sig fri, fri från det som tynger en. Lever man med något man inte trivs med, är det som att gå med bojor.

Men det bästa är att finna nyckeln till bojorna. Den mentala nyckeln som är det samma som att våga stå upp för den man är, våga välja och göra som man själv vill, våga släppa sig själv fri, våga vara den där fågeln ... Med modet att våga gå kärlekens väg och följa hjärtat, det man innerst inne vill – dit där

förtryckarens bojar inte kan bemästra och förhärskas. Och där man lär sig att inte ta skit ...

Han gör ett avbrott från lådan och äter upp sin mat.

–All den här skiten kan ja ju inte ha kvar, säger han till sig själv och börjar bläddra i en av tidningarna.

Snart, när han har tittat på alla snygga killar, blir det jobbigt igen. Det börjar snurra i huvudet och förvirringen kommer tillbaka.

På en bild, som han tycker särskilt mycket om, finns en halvnaken kille med trasig solhatt på huvudet och svarta shorts. Han är sådär tjugo år och kriminellt snygg: mörkhårig, bruna ögon och är läckert solbränd. Ser lite utländsk ut. Sitter ner på knä på en vit sandstrand. Bakom honom finns en palm som nästan ligger ner utmed sanden. I bakgrunden finns ett turkosfärgat hav och i horisonten en vackert röd solnedgång – som att himlen står i brand.

Under en längre stund studerar han bilden. Det är något magiskt med den, med killen. Det är den vackraste bild man kan tänka sig. Den kan nog få vilken kille som helst att bli bög.

45 Vill kasta sitt gamla liv

Han lägger tillbaka hela innehållet, utom handklovarna, i skokartongen som han stoppar i en soppåse och försluter ordentligt.

Johan måste få tillbaka sina handklovar. Han gömmer dem längst in i nedersta lådan i hallbyrån så länge.

För säkerhets skull stoppar han alltsammans, den förslutna påsen, i ytterligare en påse och sluter om med stor beslutsamhet. Sedan är det raka vägen till soptippen med alltihop.

–Sådär ja! säger han lite tröstande till sig själv. Men någonting känns konstigt och fel, fast han vet att han gör rätt – vilket leder till än större förvirring.

Han går till hallspegeln och tittar en stund på sig själv. Grimaserar och pekar kommenderande mot sin spegelbild:

–Hör du de? Du är hetro nu.

Han känner inte riktigt igen sin spegelbild. Detta gör honom rädd och osäker, och han

måste gå därifrån.

I köket samlar han ihop disken och lägger ner den i diskhon. Tar fram en ny öl ur kylen. Går in i rummet och sätter sig i en fåtölj.

Öppnar ölen, tar en klunk och slänger en blick på herrtidningen. Den ligger kvar på soffbordet sedan Camilla var där senast. Omslagskvinnan ler retsamt och hånfullt mot honom.

En ilska kommer, och bara växer, som får honom att slita tag i tidningen. Och i ett ryck slänger han den med en väldig kraft mot hallen.

–Åt helvete me allt! ryter han ut i rummet.

Därefter tar han flera rejäla klunkar och försöker samla sig.

Men just nu behöver han något starkare och går och hämtar en flaska whisky i kylen. Och med flaskan i handen säger han:

–De här kommer göra susen. Precis va ja behöver.

Han håller upp i ett glas, ställer tillbaka flaskan i kylen, tar med sig glaset och ölen och går in i rummet igen. Spelar några älsklingslåtar på stereon och börjar känna sig lite mera tillfreds med sig själv.

På bara några få sekunder dricker han ur

glaset och sjunker ihop i fåtöljen. Han sitter med huvudet bakåtlutat och är så gott som helt avslappnad i kroppen. Drar i nästa stund upp fötterna i fåtöljen, blundar, lyssnar och njuter. När refrängen kommer sjunger han med.

På något vis känns allting bra nu. Hjärnan intalar honom det. Fast det enda han egentligen känner är bara tomhet. Det känns som han befinner sig i ett stort tomrum, svart hål, men tänker tröstande: att det tar någon dag eller så, sedan ska allting bli bättre och vara som normalt igen.

TELEFON- SAMTAL

46 Johan ringer

Kim och Johan, telefon

Kim tar tag i ölen, som han ställt på bordet, och håller i sig den i ett svep.

Det ringer på telefonen.

Han tänker att det nog är Per som vill prata om något som rör morgondagen, om när han kan komma och hämta honom. Efter en stor och utdragen rap reser han sig upp från fåtöljen och går bort till telefonen.

–Ja, de är Kim.

–Tjenare! säger Johan och låter lite besviken på rösten. Vart tog du vägen? Varför kom du inte?

–Vadå tog vägen? Ja vänta i mer än en kvart. Räcker inte de?

Kim blir förvånad och känner sig besvärad.

–Ja hitta inte min cykel när ja kom ut på gården. Ja tänkte att den hade blivit stulen. Men så kom ja på att den redan va i stan, vid RFSL-föreningen. Ja fick skjuts hem me bil, senast då ja va där, å glömde kvar cykeln. Ja fick vänta till bussen gick. Ja orkar inte gå sju kilometer in till stan, å de hade tagit en, en å en halv timme till.

–Du kunde ha ringt, säger Kim surt.

–De gjorde ja. Men du hade redan hunnit iväg.

Johan låter bestämd och målmedveten, men ändå lite osäker. Kim känner att han behöver ta i lite med rösten för att få honom att förstå.

–Men Johan. De spelar egentligen ingen roll, för vi ska inte va ihop nåt mer. Ja har bestämt mej för att inte va nån bög längre, å ja vill heller inte va me nån bög. Inte ens som kompisar. Ja vill inte prata me dej nåt mer. Du får hitta nån annan att vädra ut me. Lämna mej bara i fre nu.

Johan blir bedjande och smörig på rösten:

–Men, Kim, lägg av nu då. Fan, vi är väl vänner, kompisar.

–Nä, du fattar väl va ja säger. De är slut, slut, slut – å åter slut! Ja är hetro nu.

Kim känner sig pressad och vill bara lägga

på luren.

–Ja lovar dej å svär på att du inte gör rätt mot dej själv nu.

–Va fan vet du om de? ryter Kim ilsket. Ja vet väl för fan själv om ja gör rätt eller inte.

–Kan inte ja få komma hem till dej? Nu? Ja ringer från en telefonkiosk i stan.

–Glöm de.

–Men du, ja kan va hos dej om tio minuter å ja kan stanna bara en liten stund.

–Nix. Du hör väl va ja säger!

I en snabb hast, utan att ens hinna blinka, slänger han luren i örat på Johan.

Telefonsamtalet får honom att bli rastlös och börja vanka runt i lägenheten. Han känner sig som en uppblåst ballong som är på väg att smälla vilken sekund som helst.

Det ringer på telefonen igen.

–Ja, de är Kim, svarar han lite surt.

–Snälla Kim, säger Johan och låter nu förtvivlad och desperat. Vi kan väl träffas å snacka en stund? Bara en liten stund?

–Nä, har ja ju sagt. Försök att förstå nån gång.

Kim är hård, bestämd, och lägger på luren igen. Men denna gång så som han normalt

brukar lägga på den. Han känner en kall rysning inom sig om hur hård han är. Men det här tycks vara det enda sättet. Om det finns något sätt att få honom att fatta ... så är det så här.

47 Kim älsknar till

Snart ringer det ännu en gång. Kim går fram till telefonen och lyfter luren hårt, som i ett karateslag, och får ett utbrott:

–De va då helsike va du va trögfattad, säger han och känner hur det kokar inombords.

Det är alldeles tyst i andra änden.

Snart hör han en röst:

–Hej, Kim, säger en förvånad killröst. De va värst va du va glad å uppåt i humöret. Va är de som har hänt? Är de trubbel på gång?

–Per! Är de du? Ja va så säker på att de va ... Äsch, de gör de samma.

Kim kommer på sig med att det är nära han avslöjar sig. Och han fortsätter:

–De är en okänd person som håller på å busringer, hittar han på.

Detta har Per också råkat ut för, ett antal gånger, och ber honom att helt enkelt bara strunta i det. De ger sig nog snart, försöker han trösta.

Sedan säger han att det har blivit ändrade planer med båten. Han frågar om Kim har möjlighet att hjälpa till med sjösättningen tidigare i morgon, redan runt två-, tretiden. Och om han i så fall kan vara klar till två, så kommer pappa och han och plockar upp honom. Per är alltid lika framåt och glad av sig i sitt sätt.

Kim blir mycket glad och positivt överraskad.

–Ja, visst, självklart vill ja de. Ja kan va klar till halv två, ifall ni kommer iväg ännu tidiare.

Han känner en skön lättnad över att få komma ut i det fria.

–Hoppas du kommer gilla att åka båt, för de blir säkert en sväng me den om ja känner pappa rätt.

–Ja, de ser ja fram emot.

48 Envis Johan

Det ringer på telefonen med jämna mellanrum. Men Kim struntar i den. Han känner att han behöver lägga sig på sängen och slappa ett tag innan han går för att köra kvällsskiftet på bageriet. Han sänker telefonljudet till det lägsta. På något vis vill han ändå få veta och ha kontroll över hur ofta telefonen kommer att ringa. Johan kan väl någon gång fatta att han måste lägga av med sitt ringande.

Efter en halvtimme lugnar telefonen sig och slutar ringa på ett tag. Kim somnar och sover några timmar tills väckarklockan ringer.

Han kliver ur sängen. Går till köket, sätter på kaffebruggaren och slänger in en fryst pirog i mikron. Går till badrummet, tvättar sig i ansiktet och gör sig i ordning.

En halvtimme senare är han på väg till jobbet. Han tar bilnycklarna till sin bil, en blå Saab-99 av årsmodell sjuttioåtta, för att åka in till bageriet i stan.

När han har satt sig bakom ratten och ska till att starta motorn ändrar han sig. Tänker att han nog inte bör köra bil, när han under de senaste

timmarna har druckit både whisky och öl och har säkert massor med alkohol i blodet.

Går och låser upp sin cykel istället.

Jobbar från fem till nio på kvällen och skyndar sig sedan hem och lägger sig. Sover fem timmar och åker sedan till bageriet igen.

Men vid ettiden på dagen packar han ihop och åker hem.

Hemma hinner han inte mer än in i badrummet när telefonen börjar ringa igen.

Han kliver ut från badrummet och går för att svara.

–Hej, de är Johan ...

Kim vet inte vad han ska säga. Han blir arg för att Johan inte visar någon respekt för hans val att inte vilja träffa honom mer. Läger bara på luren, utan att säga ett minsta pip. Miljoner tankar snurrar i huvudet.

På ett sätt känner han sig taskig. Johan som har ställt upp så mycket för honom. Men samtidigt som Johan ju gör honom till ett offer – ett mycket besvärat offer.

49 Tycker lite synd om Johan

Fast egentligen tycker han lite synd om honom. Och det är med blandade känslor. Johan skulle ha kunnat smitta honom med hiv, om de inte varit mycket försiktiga och använt kondom under alla intima möten de haft med varandra.

Johan berättar om sin sjukdom redan från starten på deras förhållande. Kim blir förstas mycket konfunderad över saken och osäker på om han verkligen vill ha sex med honom, när han ju har hiv. Men Johan övertygar och övertalar honom, säger att det absolut inte finns något farligt, eller för honom att vara rädd för, om han bara inte får några av Johans kroppsvätskor i sig. Och de kysser inte ens varandra på munnen, utan bara på kroppsdelar: som öron, kinder, hals, bröst, mage, händer och där som det inte finns något öppet sår.

Lite sjukt kanske så känner de båda det lite extra spännande att våga ta denna risk. Och när de tycker om varandra så mycket som de gör

finns inga bättre alternativ.

Han tycker förstås synd om Johan för att han drabbats av denna hemska sjukdom som, om man inte får vård i tid, kan utvecklas till aids. Har man bara hiv så finns bra bromsmedicin som håller sjukdomen i schack. Men med en utvecklad aids äter sjukdomen upp kroppen bit för bit. Den attackerar immunförsvaret och till slut kan en lättare förkylning bli livshotande. Och från att man har en utvecklad aids kan det gå fort och allt kan vara över på ett par år.

Så Johan måste under resten av sitt liv äta dessa bromsmediciner för att få slippa halka av banan och dö i aids.

När Kim träffar Camilla är han till en början mycket noga med att använda kondom. Och nästan med en gång, efter att de blir ihop, går han och gör ett hiv-test. Efter ett par månader får han svaret att han är hiv-negativ, och kan då pusta ut. Johan har inte smittat honom.

Men vad Kim inte vet, då som än i dag, är att Johan inte har berättat hela sanningen för honom. När de träffas för knappt två år sedan har Johan inte bara hiv, utan också aids. Hiv har han haft ovetandes innan tecknen kom som sedan skulle förklara hans aids: en mörk fläck

på smalbenet och en på bröstet.

Förmodligen har han blivit smittad under någon av sina utlandssemestrar, kanske då han var på semester i Thailand ett par år innan han träffar Kim, eller när han var på Rhodos året innan Thailand, eller på Teneriffa året innan Rhodos.

Och det nästan värsta är om han själv hunnit smitta någon.

Han har även haft några sexkontakter hemma i Sverige: en i Göteborg och två i Skövde, innan han får veta att han har aids och innan han träffar Kim. Dessa kontakter söker han sedan upp ganska snart efter beskedet, för att informera om att de eventuellt är smittade. Ingen av dem hör senare av sig till honom, vilket får honom att dra slutsatsen att de inte blivit smittade.

Men varför behöver han ljuga eller hålla på hela sanningen för Kim? Var det av ren feghet och att inte klara orka stå för vad han dragits in i eller var det av rädsla för att bli avvisad och avskydd, för att bli lämnad ensam och utfrysst?

Han har många gånger tänkt på att han nog, vid ett bra tillfälle, bör berätta hela sanningen för Kim, kanske för att bättra på sina

skuldkänslor och dåliga samvete.

Men hur och när ska han i så fall berätta det?

Innerst inne vet han och känner att han aldrig kommer att kunna samla så mycket mod, som nog krävs, för att orka och våga berätta.

Fast Kim är ju på något sätt ändå helt oskadd i det hela. Han har inte tagit någon skada. Direkt efter att han gjort hiv-testet och fått svaret berättar han för Johan att hans svar på testet är negativt.

Hur som helst får Johan fortsättningsvis dras med sitt dåliga samvete och skuldkänslor. Han får känna sig som en dålig människa som inte vågat stå för sina konsekvenser fullt ut.

Det är bara det att om han säger att han har aids, så är han förmodligen dömd på förhand och säkerligen lämnad till sin ensamhet. Ingen vill väl vara med honom då, och absolut inte sexuellt.

Och vem vet – kanske smittar aids mycket mer och hårdare än hiv, även om vi ju vet att det inte är sant. Aids har bara tagit den smittade ett antal steg närmare döden. Man kan med andra ord inte bli aids-smittad, utan bara hiv-smittad. Och utan bromsmediciner kommer hiv med stor sannolikhet utvecklas till aids.

50 Behöver piggas upp

Sinnesstämningen får sig en törn och Kim behöver piggas upp. I nästa sekund går han till köket och plockar fram whiskyflaskan ur kylskåpet och tar en rejäl klunk. Han tar två klunkar till och ställer tillbaka flaskan, och skyndar sig sedan in i duschen.

När han kommer ut från duschen ringer telefonen igen. Han går och svarar.

–Kim, lägg inte på, vi måste ...

Kim lägger på. Men han tänker samtidigt att han ska svara varje gång som det ringer, och är det Johan lägger han bara på och med det visar noll i respekt tillbaka.

Han går och värmer en burk köttsoppa, gör iordning ett par frallor med ost, håller upp kaffe och sätter sig vid köksbordet för att äta.

Hinner bara äta upp den ena frallan när det ringer igen.

–Tjenare, säger Per, hur är läget? Kan du va klar om en halvtimme så kommer pappa å ja å

plockar upp dej?

Kim svarar att han är så gott som klar och går ut och ställer sig på gatan om en liten stund.

Han gör sig i ordning. Sprutar på sig parfym, kammar håret och sätter på sig en jeansskjorta utanpå det vita linnet.

Och gång efter annan går han förbi soppåsen, med sina hemligheter i, som fortfarande står på golvet vid ytterdörren. Han har kikad på påsen flera gånger då han gått förbi, och nu står han och blänger förrädiskt på den.

Men så händer något inom honom. Och med ett bestämt ryck tar han upp påsen och lägger in den igen på översta hyllan bakom tröjorna i klädsåpet. Det här beslutet med handling är som om någon annan inom honom gör det. Och det går av bara farten.

Han tittar på klockan. Nu är det bråttom.

På väg ut tar han ett par halstabletter ur en liten påse på hallbyrån. En stark och frisk smak av eukalyptus fullständigt sköljer bort smaken av alkohol. Och förmodligen tar lukten av alkoholen samma väg. Han tar med sig påsen med halstabletter.

När han öppnar ytterdörren och är på väg, ringer det på telefonen igen.

–Säkert Johan, säger han för sig själv och stannar upp.

Tänker ...

Efter att det gått fram två signaler får han en idé. Det måste funka, småler han och går fram till telefonen. Det går fram en tredje signal, men han väntar till efter den fjärde.

Han harklar sig och skärper till rösten, koncentrerar sig och lyfter luren:

Hej!

Du har kommit till Kim Berggrens automatiska telefonsvarare. Tyvärr finns ingen Kim hemma just nu. Han är så att säga lite bissi. Men lämna gärna ett meddelande efter signalen som kommer strax.

Ha en bra da.

Bai bai.

Han lägger luren bredvid telefonen och kan snart inte hålla sig för skratt. Tassar ljudlöst ut ur lägenheten, ringer en lång signal på dörrklockan. Ljudet är något skränigt, men får duga.

Han lyssnar och hör snart en upprörd Johan skrika ut sin klagan i luren. Låter som en

amerikansk auktionsutropare. Orden rinner obegripliga ur munnen på honom. Det låter som en melodi av klagosång.

Kim flinar nöjt, stänger försiktigt dörren och tassar nedför trapporna, ut mot vägen.